

Lot Doms. Hier zijn is heerlijk — over spel en de creatieve blik

Er zijn momenten waarop alles stilvalt. Geen grote stilte, maar een kleine - een bijna onhoorbare pauze in de dag. Het licht valt langzaam vanuit een toevallig perspectief neer op een houten documentenrek waardoor uit de schaduw een golvend geometrisch patroon ontstaat. Een ruimte en tijd gecapteerd op analoge film waarin de deinende lijnen het overnemen. In de handeling van het ontwikkelen van de beelden in de DOKA, in die blik vol aandacht, ontvouwt zich een wereld. Geen berekende wereld van nut en betekenis, maar een vloeibare, spelende wereld waarin alles mogelijk is. Tussen de golven komen vormen als vissen tevoorschijn in de ontwikkelde beelden op barietpapier (*Lichtjes Opgeschoven (Vissen)*, 2025). Precies daar begint iets wat moeilijk te benoemen is, maar wat essentieel aanvoelt in Lot Doms' praktijk.

Toen ze vijf jaar geleden moeder werd, verschoof haar blik. Niet plots, maar geleidelijk. Er kwam een andere manier van kijken, van luisteren, van aanwezig zijn. Geen grootse artistieke openbaring, maar eerder een thuiskomen in het kleine. In de chaos van het spel met de kleine Raoul, het elkaar leren begrijpen en de slapeloze nachten ontstond er niet zozeer beperking, maar ruimte. Een nieuwe grond om op te staan. Alsof het moederschap haar niet van haar kunst afhield, maar haar er net dieper in bracht.

Hier zijn is heerlijk is de titel van een gedicht uit de *Duineser Elegieën* van schrijver Rainer Maria Rilke. Recenter werd het ook de titel van Marie Darrieussecq's biografie van de te vroeg gestorven kunstenaar Paula Modersohn-Becker die nauw bevriend was met Rilke. In alle eenvoud en lichtheid draagt *Hier zijn is heerlijk* een ongewone kracht. Het is een viering van het leven, een bevestiging van bestaan, van zijn, in volle aanwezigheid. Niet in grootsheid, maar in het alledaagse. Het lichaam, het leven, de aarde, het kind. Niet zozeer als artistiek statement, maar als een zachte richtingaanwijzer: hier zijn is heerlijk, in dit lijf, met dit kind, in dit atelier.

In de tentoonstelling *Hier zijn is heerlijk* toont Lot Doms een selectie werken die zijn ontstaan in een periode van ontluikend moederschap. Een staat van zijn die geen beperking vormt voor de creatieve ruimte, maar juist de sleutel is tot een andere deur. Een deur naar spel, naar intuïtie, naar een creativiteit die niet gestuurd wordt door wil of prestatie, maar door aandacht.

De reeks vangt zowat aan met *Jongleur* in 2022, een serie foto's in zwart-wit op barietpapier waarop een reflectiescherm in de lucht zweeft tegen een glooiend landschap. De accrochage op een lijn suggereert een ritme in de steeds veranderende positie van de omhoog gegooide reflector, die bijna de beweging van de zon of de maan lijkt te simuleren. De reeks roept op het eerste zicht herinneringen op aan John Baldessari's fotoreeks in kleur *Throwing 3 Balls in the Air to Get a Straight Line (Best of 36 Attempts)* uit 1973. Toch blijft de overeenkomst louter vormelijk. Waar Baldessari speelt met het mislukken van een onhaalbaar idee, omarmt Doms juist elke uitkomst. Ze laat het falen verdwijnen door het spel zélf tot doel te maken.

In de blik van haar kind herkende Doms iets wat ze als kunstenaar misschien al lang zocht. Niet conceptueel, niet rationeel, maar intuïtief: de kracht van het spel. Spel als houding, als benadering, als artistieke methode. Een kind maakt geen kunst, maar leeft in een staat van verwondering, zonder oordeel, met totale aandacht voor het nu. Uit die eenvoud kunnen sculpturen ontstaan die ook functioneel zijn. *Kampeerstoel* uit 2025 kan inderdaad dienst doen als object waar de titel naar refereert maar is evengoed een demonteerbare assemblage van metalen stokken en een windscherm.

Zomertafel houdt dan weer het midden tussen een *teatrino* en een makkelijk verplaatsbare speelbank / miniatuurtheater voor Raoul dat uitnodigt tot interactie. De objecten tussen de

houten stokken zijn in beweging te brengen waardoor oneindig veel marine *tableaux vivants* kunnen ontstaan tegen een achtergrond van een windscherm – het type dat 's zomers de wind trotseert aan het Noordzeestrand. Naar het voorbeeld van de maquettes van kunstenaar Giorgio Morandi, is *Zomertafel* tegelijk een soort denkrimte in 3D waarbij de mini-decorstukken compositorische hulpmiddelen kunnen zijn om de relatie tussen objecten, ruimte en licht te bestuderen. Het is een metafoor voor het kijken zelf: een manier om bewust te worden van hoe we beelden construeren en waarnemen.

Zowat alle werken in de tentoonstelling dragen die geest in zich. Niet letterlijk, maar voelbaar. In het resultaat van werken als *Waaier* of *Zomerveld* zit een soepelheid, een openheid. Wie voorbij de eerste lezing gaat via de titels of de vormelijke herkenbaarheid van een functioneel object, ontdekt een wereld die terug vloeibaar wordt. Alsof de werken zelf spelen en zoeken via patronen, lijnen en kleuren.

In *Hier zijn is heerlijk* ontvouwt zich een praktijk die niet zoekt naar grootsheid, maar naar nabijheid - een kunst die wortelt in aandacht, verwondering en spel. Lot Doms maakt geen werk over moederschap, over kinderen of over spel, maar vanuit die ervaring: het werk ademt een zachte verschuiving in zijn, in kijken, in creëren. Wat ooit als afzonderlijke domeinen werd gezien - kunst en zorg, atelier en thuis, spel en ernst - vloeien hier moeiteloos in elkaar over.

De tentoonstelling toont geen afgerond geheel, maar een open landschap waarin vormen mogen drijven, beelden zich mogen vormen, en betekenissen langzaam mogen oplichten. In die beweging ligt de essentie van haar praktijk: een vertrouwen in wat zich aandient, in wat groeit en verschuift. Niet als stellingname, maar als houding, een aanwezigheid, een stilstand. Hier zijn is, inderdaad, heerlijk.

Valerie Verhack, September 2025